

אשכולות פואטיקה

כתב העת

גיליון 8 ב' אוקטובר 2024 | תשרי התשפ"ה

אשכולות
פואטיקה

שירה עברית לעם

ראש השנה, התשפ"ה

יקרים ויקרות,

בדרך כלל, אנשי מילים אנחנו, יודעים לתאר את מה שבלב, את מה שבחוץ, הופכים מציאות למילים. והפעם, נדמה שנדמו המילים, וחוזרות ומתנגנות אותן המילים שוב ושוב: טירוף, הזיה, דבר כזה לא היה, מציאות מטורפת, חטופים, ככר החטופים, מטה משפחות החטופים, יחד ננצח, יחד ננצח? יחד?

יש שכותבים וכותבים, יש שהעט יבש, כמו המעיין שבלב. ובכל זאת, בגיליון זה, הזמנו אתכם לגעת בפצע, לתאר, להתמודד עם המציאות הזו שאין לה מילים ויש לה כל כך הרבה מילים: מלחמה!

השירים בגיליון זה נוגעים במלחמות בכלל, יש שמתמקדים במלחמה שניחתה עלינו ב 7.10.23, הזדהות עם הנופלים, החטופים, הגיבורים. יש שירים הנושאים עמם תקוה.

תודה רבה לכל מי ששלחו שירים, לכתב עת מיוחד זה. תודה מיוחדת לחברי מערכת 'אשכולות פואטיקה - כתב העת': נופר בר, רם הרשטין, ציפי שחרור, תמרה אור, איציק רייכר, אתי אדווה צדוק, נילי קלינגר ושי מדמון

לאור זאת שבמערכת התקבלו שירים רבים, אנחנו מוציאים את כתב העת בשני מועדים, זהו הגיליון השני, היוצא בערב יום הכיפורים.

מאחל לכולנו שנה שתביא בהירות, בשורות טובות, שיבת כל החטופים לביתם, בריאות הגוף והנפש לכל הפצועים וכוחות למשפחות הרבות ששכלו את יקיריהם בשנה קשה זו.

שוקי גוטמן,

'אשכולות פואטיקה' [/https://eshkolot-poetica.co.il](https://eshkolot-poetica.co.il)

משתתפי כתב העת

ליאת כהנא
ליהי קורן
איציק רייכר
מאיר עובדיה
מארה יעבץ
ורדה אליעזר
מיכל שחר
ליאת הלפרין וספי
איריס כליף
אנג'לה קוסטא
ג'נאנג גי
אודליה יהודיין
נטע ליאור שפירא
שוקי גוטמן

חן קפלן
ורדה שפין גרוס
רם הרשטין
טלי ברק
טלי סנדרו איילון
יהודית סולומון
יובל ששון
יורם יגאל
מירה שלישי
יורם סלבסט
יותם רוזנפלד
יעל גלי
יעל דבורה בת-נוי
יעל רן
יפעת גדות
יצחק גוילי
מולי פלד
יצחק שנהב
כרמית כהן
דויד תומר

שני נורליאן
תומר קליין
תמי קויפמן
תות הרמס סאטורי
תמר מחלין
תמר דוד-כריספי
תמרה אבשלום
נועם מאיר שדות
אילה אלבאז
דן בלומברג
דנה אלקבץ קגן
גילת עירון-בהר
דנה שניצר-משיח
עמרי לוי
הלל ארצי
דרור אריה
אמירה אמיתי
ווביט וורקו מנגסטו
ורדה גנזך יונגרמן
הלל חפץ

אחרי המלחמה / שני נורליאן

ואחרי כל הניצוצות,
ההבזקים ההרסניים,
הפטריות שעולות מעלה
ומטחי האבנים,
השרפה,
הרעש שפולח את האויר,
העשן שמכסה את ענני הגשמים
והמבט שמחוויר.
אחרי כל אלה,
נשאר רק אפר ולב מדמם,
ורדיו בשארית כחו מודיע שהתרו לפרסם,
והזמן לא מרפא רק מכסה את הפצעים,
ותפלה שהארץ תשקט לעוד כמה שנים.

אם / תומר קליין

אם להודות
אז רק על השמש
כי בפנים הכל אפל.
אם להתפלא
אז רק על רחש הים
כי בפנים הכל דומם
אם לכתב
אם רק על שלום
כי בחוץ יש מלחמה

חרבות ברזל בסלון ביתי / תמי קויפמן

בֶּאֶפֶן כָּלְלִי בְּסוֹף הַיּוֹם
אֲנִי מִתְכַּנְנֶת לְהִמָּרַח
וְלִבְהוֹת .
אֲחֵר כֶּךָ אֲנִי מִשְׁקַעֵת בְּלִסְגָן רַעֲשִׁים
שְׁמֵרְבִיתֶם רַעִים
מֵאֵד .
הַרַעֲשִׁים בְּתִדְרָר כְּפוּל .
חֶלְקִים מְרַעִילִים אוֹתִי מִבְּחוּץ
וְחֶלְקִים מְפָרְקִים אוֹתִי מִבְּפָנִים

בֵּין לְבִין אֲנִי לוֹגֶמֶת יַיִן לְבֵן בְּשַׁעַה שְׁכַף יָדִי
מִתְכַּנְנֶצֶת לְאַחַז בְּשׁוּלֵי הַסֶּפֶה
שֶׁלֹּא אֲשַׁמֵּט לְבוֹר הַרְעֵל .

בְּתַחֲזִית, מְדַבְּרִים עַל כֶּךָ שֶׁהַקִּיץ הַשָּׁנָה
יֵהִי קִיץ שֶׁלֹּא הִיָּה כְּמוֹהוּ .

אֲנִי יוֹדַעַת. לֹא מִפְתַּעַת
וְעוֹבְרַת לְמַצָּב
שֶׁל אִשָּׁה מְחַרְרַת
שְׁפָנִי יְקִירִי מְחַזִּיקִים בִּי
שֶׁלֹּא אֶקְרֹס

הכל כשורה / II תות הרמס סאטורי

הכל כשורה ובסדר
אבל ללב אין סדר.
יש לו רק חדר
וטוב לו ללב שיהיה בו אי סדר.

כל הדברים על פי השורה
מנחים: קביות הבתים המדרכות: אפלו
השירה.
על המדף מישרים ספרים
בכתב ספרות עבדות: אין-סוף פרטים

שהשטן בדם כתבם:
הרבה שורות הממלאות את העולם:
שורות מדליות ומצבות שורות-פרחים
שורות
של גבורים בכתבי הקברות.

הכל כשורה ובסדר
אבל ללב אין סדר.
יש לו רק חדר
וטוב ללב שיהיה בו גם משהו אי סדר.

מן האפר שוב נקום / תמר מחלין

והעם התאחד.
אולי הפעם נלמד לקח -
על אף המחלוקות
נחפים ונשמר
את אחדותנו השברירית.
ומן האפר שוב נקום.

הלה והתרחב הקרע בעם,
התקרבונו לתהום,
ואז
נפער החר השחר.

זעקות שבר נשמעו בנידים
עד שנדמו,
בקשות נואשות שדרו
ולא נענו.

אחינו נחטפו באכזריות ללא הבחנה
של מין ושל גיל.
שבו ימי הפרעות של קישינב ובגדד,
שחזרו הזנעות שבימי השואה,
אזרחים וחילים, מעטים מול רבים,
מסרו נפשם במעשי גבורה.

כה פרצה המלחמה.

גופות הנרצחים התגלו בחדרי בטחון,
בין השוחים ובשולי הכבישים,
אזעקות הדהדו בדרום ובצפון,
אזרחים התפנו מבתיהם,
גיסו חילי המלואים והתאמנו
לקראת הקרב הגדול.

צונאמי שטף את הארץ

בחלוף חודשים / תמר דוד- כריספי

חלפו חֲדָשִׁים
הַדְמָעוֹת פָּסְקוּ
הַתְקוּוֹת לֹא נְמוֹגוּ
וְהַפֶּאֶב הַפֶּךָ קִשָּׁה מְנַשָּׂא.

אִם מְכַנְסֵת בִּיגוֹנָה,
לְבוֹשׁ שֶׁל הָאֵב חָבוּל
וּבְנֵי מִשְׁפָּחָה נוֹשָׂאִים עֵינֵיהֶם
וּמִצְפִּים לְבוֹאוֹ שֶׁל הַחֶסֶר.

בְּשִׁלְחַן הַשֶּׁבֶת מְקוּמָה נוֹתֵר מֵיָתֵם
וְהִיא נֶאֱבָקֶת
לְשֵׁרֵד בְּמִנְהַרְת הָאֶפֶל.
נְשִׁימוֹתֶיהָ כְּבָדוֹת
וְנִפְשָׁה מִתְנַשֶּׁת.

הָאֶרֶץ אֲבָדָה אֶת עֲצָמָה,
אֲדַמְתָּה עוֹלָה בְּלֶהֱבָה
וַיֵּשׁ מִי שֶׁנִּלְחַם עַל קִיּוּמָה!

בְּבוֹא הַיּוֹם הַבְּעֵרָה תִּשְׁנָה
אֶת מֵהוּתָהּ
וְחָמָה יַעֲטֹף אֶת אוֹהֲבֶיהָ.

הֶלֶךְ וְהִתְרַחֵב הַקָּרֵעַ בְּעַם,
הִתְקַרְבְּנוּ לְתֵהוֹם,
וְאַז
נִפְעַר הַחֹר הַשָּׁחַר.

זַעֲקוֹת שֶׁבֶר נִשְׁמָעוּ בִּנְיָדִים
עַד שֶׁנִּדְמּוּ,
בְּקִשּׁוֹת נוֹאֲשׁוֹת שֶׁדְּרוּ
וְלֹא נִעְנוּ.

אֲחִינוּ נִחְטָפוּ בְּאֲכֻזְרֵיּוֹת לְלֹא הַבְּחָנָה
שֶׁל מִין וְשֶׁל גִּיל.
שָׁבוּ יְמֵי הַפְּרָעוֹת שֶׁל קִישִׁיָב וּבִגְדָד,
שֶׁחֲזְרוּ הַזְנוּעוֹת שֶׁבִימֵי הַשּׁוֹאָה,
אֲזָרְחִים וְחִילִים, מְעֵטִים מוֹל רַבִּים,
מִסְרוּ נַפְשָׁם בְּמַעֲשֵׂי גְבוּרָה.

כֶּף פְּרָצָה הַמְלַחֵמָה.

גּוֹפּוֹת הַנִּרְצָחִים הִתְגַּלוּ בְּחִדְרֵי בְטָחוֹן,
בֵּין הַשִּׁיחִים וּבְשׁוּלֵי הַכְּבִישִׁים,
אֲזַעֲקוֹת הַדְּהָדוּ בְּדָרוֹם וּבְצָפוֹן,
אֲזָרְחִים הַתְּפִנּוּ מִבְּתִיָּהֶם,
גִּיּוֹסוּ חִילֵי הַמְּלוֹאִים וְהִתְאַמְּנוּ
לְקִרְאֵת הַקָּרֵב הַגָּדוֹל.

צונאמי שטף את הארץ
והעם התאחד.
אולי הפעם נלמד לקח -
על אף המחלוקות
נחכים ונשמר
את אחדותנו השברירית.
ומן האפר שוב נקוים.

המתנה לזעזוע /

תמרה אבשלום

אין לו עוד לאן להעמיק בי
יש רק שקט מתוח להפליא אולי לזה
קוראים השקט
ש'לפני הסערה אולי לזה קוראים אם עץ
נופל ביער ומישהו שמע
ולא שרד כדי לספר לתחקירנית שהתקדמה
בחסות המלחמה
היא התקשרה בגאון לאמא לבשר
ולא נעים אבל היא כה שמחה
וכך לפני כלות הכל ומשום מה
לא נותר אלא לתהות באיזה סוג של חסר
רגישות עלינו להאשים
את הפרסמת לחימוס בהפסקה הראשונה
של
רוקדים עם כוכבים.

במלחמה / נועם מאיר שדות

בְּמִלְחָמָה,
אֲנִי בּוֹרֵחַ מִתַּחַת לַמָּטָה
מֵרַעַשׁ הַטִּילִים, הַהֶפְגְּזוֹת, הַהֶפְצָצוֹת
אֲנִי רוֹצֵה לְבָרֵחַ לְמָקוֹם בְּטוֹחַ וְשָׁקֵט
שֵׁם אִישׁ לֹא יִפְגַּע בִּי
וְאֶהְיֶה בְּטוֹחַ שְׂאֵהֶיָּה בְּרִיא וְשָׁלֵם
שֵׁם אֵין כּוֹחוֹת אוֹיֵב
וְאֵין מִתִּיחוֹת
וְרַק שְׁלוֹם שׁוֹרֵר
לְמִשְׁלַל בֵּין הַנְּמָלִים הָאֲדָמוֹת מִצַּד יְמִין
לְנְמָלִים הַשְּׁחֹרוֹת מִצַּד שְׂמָאל
וּבְרֵאשׁ הַפֶּחַס רַק אֲנִי
רוֹעֵד מִפַּחַד אֶךְ שְׂמוֹר
יֹדֵעַ כִּי אִישׁ לֹא יִפְגַּע בִּי פֹה.
פֹּה אֲנִי גְבוֹר.

נרטיב (פס קול)/אילה אלבאז

ילדים תחת טלית והמלאך אינו גואל;
שקט הקלרינט של בכורי;
אלמות גלילת השמות וצעקה
זה רן? רשרוש הפרגמנט באלבום ישן
זה רן.
הדי פיצוצים ללא אזעקות;
מטוס קרב מצמיד אלי בן זקונים ;
נביחות מהסות על יד הגדר פלבה נטושה
עוטפת גורים
בכי של ילדה זרה. את מטפלת נכון ?
קנה שרפה מאים לדפק על דלתי
והרחוב ריק.

רוח, סוף / דן בלומברג

מי יעז לקטף פרחים בדצמבר
ששני החלב של השלג עוד מבצבצות מראש
ההר
במנהרות הלב
סתיו עוד לא פשט את מדיו
ושלכת בקטיפתה מלככת אדמה בהרדופיה
אם רק הייתי יכול לשכר אותיות מהרוח
רגע לפני שהן נכרכות פסנה בוער
על לוחות של שיש

עם אחד – לב אחד / דנה אלקבץ קגן

עם אחד עם לב אחד
שבור לרסיסים
מנפץ
מתפוצץ מלהכיל
פואב, עצוב, חרד
חטוף למקומות רחוקים
לא יודע מה יהיה
ומתי ואם הוא יתאחה
או יחזר לעצמו
אבל יותר מהכל
המום מהלבד
מזנח
עזוב
מרגיש כמו פלי משחק בדי מפלצות
עם אחד עם לב אחד
מגיס
אוהב
דואג
מחבק
עושה את הכי טוב שאפשר
עם מי שנשאר

דומדמנית / גילת עירון-בהר

אֲדָמִים אֲנַחְנוּ בְּקֶץ הַמַּחְזָה,
נִמְכָּרְנוּ בְּמִזִּיד אֲנָשִׁים
לְאָדָם הָאָדָם הַזֶּה,
לְדָם הַמְּכַבֵּים הַמְּקַדְּשִׁים.

בְּאֲדָמָה הַמְדַמָּמֶת, בְּבֶץ הַתּוֹבֵעֵנִי,
שׁוֹקֵעַ לֵב אָדָם .
יְדוּ שׁוֹמְטֶת אֶת תִּקְוֹת חוּט הַשָּׁנִי,
יְדָם הוּא וַיִּידָם.

הַזִּמְן מֵאֵד מְדוּד,
קוּ הָאֶפֶק מִתִּיאֵשׁ.
מֵהִי מֵדֵת הָעֵמִידוֹת
שֶׁל אֹד מְצַל מֵאֵשׁ?

סֹמֵק בְּלִחְיִים, אֲנִי בְּמוֹד מְדַאָּג
לֹא אֶקְרִיבֶם לְשִׁדָּה הַקָּרֵב!
מְכוּוֹצֵת קְרִבִּים, מְכוּוֹנֶת לְמֵדָא"ג,
רַק פְּלִנְיֹת בְּקִנָּה אֲדָמָה עִכְשׁוּ.

הותר לפרסום / דנה שניצר משיח

אין לנו על מי להשען –
אלא על אבינו,
אבינו שבשמים
ואמנו שבאדמה.

הסתערו על רמון,
החביאו בארון,
שמשו כפתיון.

אין לנו על מי להשען
זולת בנותינו ובנינו,
אחינו ואחיותינו,
במנהרות ובמחלות,
ואין אות אם חיים
או ירועים.

האלה החיים?

אין לנו על מי להשען בלבם.
לא על הממשלה,
לא על העולם.

ומי יצילים?

* / עמרי לוי

יש דחיפות ארוכה לשיר על
עתות. ויש תחנות המבקשות להאמר
בקול. בשטף, בזעם

בצפן הדברים אני מאתר כי
דחוף לי ודאי לא פחות
להפנות את ההתרכזות אל
הנשימה. תחלה, אני עומד
באשדה משתרע אפל זך וניתום
בדלות קלופיו אני מאתר איך
נכוננו לנו מתק הכרמים
אני מפנה את השאגה אל
הכסופים. אם כסופי הן יד
ידי זרועות לכודות. נרעשות
לשקט תחת עצי הרך

יש דחיפות ארוכה ללקת עוד
גם ברגלינו המאלחשות. ויש
תחנות המבקשות להאמר
בקול

בוא בני / הלל ארצי

בוא בני
גלף
שנינו יחדיו
אל החר
כי אתה
אתה השה לעולה
בני.

והאש
והעצים?
אותם רשתי
מאבי
ואתם אני הולך
כל העת
לחר ההוא
נעקד ועוקד

וקר גם היו
וסבי וסבתי
אבי ואמי
והלכו
לחר ההוא
אש ועצים
ושם לעולה

עולם כמנהגו נוהג / דרור אריה

חילים מתים
אזרחים נרצחים
ילדים נחטפים
עם ילדים, ונשים

אבל עולם כמנהגו נוהג

אמהות בוכות
אח ואחות
שנותרו שכולים
עם אבדן
שאינן לכסות

אך עולם כמנהגו נוהג

ונמות סתם
בלי מורשת קרב
בלי ספור גבורה
בלי נצחון הרוח
רק משב של מלחמה

רוח מנהגו של עולם

|| VALIUM ואליום /

אמירה אמיתי

דגל עיף על כנף המרפסת
קרוב סביב עצמו, דהוי,
מרוט מלהט הקיץ.

שדרן ברדיו ממתיק מלים
הטוב עוד יבוא הוא מבשר,
מחכה לנו שעה נוספת
של מוסיקה מקפיצה.

אני מרגישה את החיוך שלו.

הדגל נעור כמרגל זקוף און,
כה גם אני, מחיכת, מאמינה, ממתינה
קופצת גבוה ומגבירה חזק את הווליום,
גם למען ארבעת ילדיה של אוראל השכנה.

שבע באוקטובר השמים התכסו/ ווייט וורקו מנגסטו

רעש של אזעקות ללא הפסקה.
אָרץ לֹהֶטֶת
אָבִיחִי הַתְּעוֹרֵר מֵהָרֵעֵשׁ.

הַחֲלִיף בְּגֵדֵי
לְמַדִּים רְטֹבִים.
רֶץ 12 ק"מ
בְּלִי לַעְצָר

נֶהָר סוֹעֵר
זוֹרֵם בְּלִי
הַפְּסָקָה

כְּמוֹ אֶז
בֶּאֱרֶץ רְחוֹקָה
רֶץ כְּמוֹ
סוּבָא וּסְבֵתָא

שָׂרְצוּ אַחֲרֵי
חֲלוֹם
בְּלִילָה, בְּחֵם,
בְּהָרִים בְּדַרְכֵי מְסַכְּנוֹת
לְרוֹץ בְּלִי לַעְצָר

לְרוֹץ בְּלִי לְהִסְתַּכֵּל
לְאַחֹר
לְרוֹץ לְהִגֵּן
עַל הַמְקוֹם שֶׁקוֹרְאִים לוֹ
בֵּית
לְהַצִּיל אֲנָשִׁים
לַעֲשׂוֹת חֲסָדִים
רֶץ בְּשִׁבְלִים בְּשָׂדוֹת

בְּלִי מֵיָם
בְּחוֹץ חֵם לֹהֵט
מְדִים נִדְבָקוּ
לְגוֹף

חֲלוֹם וְאַמוּנָה נִדְבָקוּ לְנִשְׁמָה
כְּמוֹ דְבָק
מְבַקֵּשׁ מֵעֲצָמוֹ לֹא לַעְצָר
צָמָא לְהַצִּיל אֲנָשִׁים
הַתְּעַצְמוֹת נִפְּשׁ
בְּלִי פַחַד

חיים בצל החיים / ורדה גנזך יונגרמן

החיים שהקצו לנו אינם נצחיים
החיים הם בהמשכים – דור דור
תורשה ודמויים.
החיים שנלקחו מכתש ענקי פֶּעֶרו
והנותרים גדועים פצועים כתושים
מהלכים חשופים בעצבים נגועים
נפשות כשלידים שלא נרפאים
יום אחר יום ועוד אלמנה ויתומים
בקר נושק לבקר בשכול
ונשמות באש צרובה שמחריכה
ועוד משפחה נתינתמה
אם ואב על בניהם בנים צרובים על הוריהם
בכאב אש הגיהנום המבעירה
והמפה האנושית כמסננת – סיבי רשתה
תלושים
ואין מלט ורובה שימלאו ויטליאו המרוחים
נפש אחר נפש שחוקה ולא תקום
כי לא פסח על פתחנו הרג המות העגום
צפרן עט כתיבתי מטילה על הנר כתמים
ואין (בי) יכלת למוססם ולהעלימם
החיים שהקצו לנו אינם נצחיים.

אָבן אַיזֶנְבֶּה / הַלֵּל חֶפֶץ

בֵּין כָּל הַמִּילִים הַשּׁוֹתֶקוֹת אָנוּחָה
בֵּין כָּל הָאֲבָנִים הָאוֹחֶזוֹת אַיזוֹב
בֵּין כָּל הַפְּרָחִים שְׁנִיקֶטְפוּ לָךְ
בֵּין כָּל הָרֶגְבִים שֶׁהוֹטְלוּ עַל הָאוֹב
נִשְׂאָר דּוֹמָם עִם הָאָנוּחָה מוֹטֵל עַל אָבן
אַיזֶנְבֶּה
נִשְׂאָר גַּעְגּוּעַ לְרִיחַ הַקְּטִיפָה
וְאָבן קֵטְנָה מוֹנַחַת וְאֵין בָּא

תפילה חדשה/ חן קפלן

האם שוב תשרי מגיע?
האם שבועה באוקטובר תם?
קול שופר עולה אל הרקיע,
קול אחים זועק משם.

אז תפלה חדשה מפציעה מן הדממה,
כששנה חדשה עוטפת את הכאב,
ועוד " הותר לפרסום" מרטיט את האדמה,
כשענן אפר לפתע מתגנב.

שם הסתיו שולח לנו רמזים,
כשנפתחים שערי קדש הקדשים,
וחטאים מלבינים, והימים מתקצרים,
מול שמחת התורה, מול עצב הנופלים.

האם שוב תשרי מגיע?
האם שבועה באוקטובר תם?
קול תפלה עולה אל הרקיע,
קול תחנונים זועק משם.

אביגיל / ורדה שפין גרוס

בַּת אַרְבַּע נִרְקָמֶת עַל קֶאֱנֶבס
בְּשִׁדְרַת מְשֻׁפְחוֹת הַחֲטוּפִים וְהַנְּעֻדָּרִים
מְלוֹא הַפֶּה מְתִיקוֹת וְשִׁנֵּי חֶלֶב
צָחוּק מְהֻדָּד בְּרַחֲבֵי הָעוֹטֶף
אוּ בְּכִי
אֶת פֶּה בְּצַבְעֵי שֶׁמֶן אוּ מֵיִם
קוּ וְעוֹד קוּ
קָמָה מוֹל עֵינֵינוּ
חֵיזָךְ וְחַיִּים וְנוֹשְׁמֶת
אַבִּיגִיל

הַחֲזִירוּ אוֹתָךְ
"בְּחַיִּים הַחֲדָשִׁים שֶׁל אַבִּיגִיל" אֶת רוֹקְדָת
וְצוֹחֶקֶת
עֵינֶיךָ בּוֹרְקוֹת מִתּוֹךְ תֵּלְתֵלֵי קִטְיָפָה שְׁחָרִים
אֶת פֶּה
אֶת נְחֵמָה אַבִּיגִיל

אחת עשרה פנים / רם הרשטין

לזכרם של 11 לוחמי גבעתי (מתוך 12 לוחמים)
שנהרגו באסון הנמ"ר 31.10.23 מפגיעת טיל נ"ט

לא רגל, לא יד,
לא עין, ופניו כבויזות
בין נתוח לנתוח
מובל בין אינספור מסדרונות
באור מנהרות .

יום אחד ישתחרר, אומרים להוריו.
יצא מבית החולים,
אל מרכז שקום,
שם ילמדו אותו לאט
לבעט, לצעד, לתעות
להתמודד עם מה שנותר בגופו
חלל בתוכו .

ובלילות כשכלם יאגפו תריסיהם
שלו יפתחו לרוחה
והסיוט הלילי יפציע לבד
בלי רגל פוסעת
בלי יד לוחצת
בלי עין קורצת
רק
אחת עשרה פנים חקוקות
לעד

נלחמים על חייו / טלי ברק

אחרי הפיצוץ הצלים לאחז בחזקה
בצוק החיים המתפוררים
נלחם ולא הרפה
והמרפאים הנושפים על שלהבת חייו
הדועקת
נלחמו לא הרפו
והחברים לוחשים על אָזנו: הפועל נצחה
נלחמה בשבילך
ואמו האוחזת חזק בידו ומושכת מעלה
נלחמת לא מרפה

א-ל נא רפא נא
אל תרפה
גם אתה

מלחמה / טלי סנדרו איילון

השְׁבָעָה בְּאִוְקָטוּבֵר
שְׁנַת עֶשְׂרִים וְשָׁלוֹשׁ
הַגּוֹף מְשַׁתֵּק וְהַנֶּפֶשׁ בּוֹעֵרֶת
אֵיךְ נִנְשֵׁם וְלִצְעֵר לֹא נִמְצָא מַחְסָה
רַק מַחְנֵק בְּאֵוִיר מְפִיחַ מְעוֹפְרֶת

וּבְקוֹל קִרְיָנִים רְשִׁימָה מִתְגַּבֶּהֶת
שְׁמוֹת עַל שְׁמוֹת, אוֹתִיּוֹת לְרִבְבָה
וְנִזְכֵּר אֶת כָּלֵם וְנִקְבֵּר
גַּם אוֹתֵנוּ
עוֹד זֶה מְדַבֵּר
זֶה בָּא

אֵיךְ נִשְׁכָּב בְּלִי לְטִבֵּעַ
אֵיךְ נִצּוֹף בְּלִי אֵוִיר
אֵיךְ נִקּוּם מְעַפֵּר
נִתְעוֹרֵר בְּלִי לִישׁוֹן
אֵיךְ קָרְדִים שׁוֹב הוֹנֵף
עַל אֲדַמַּת הַמּוֹלְדֶת
אֵיךְ הַפְכֵנוּ כּוֹלֵם
דוֹר רֵאשׁוֹן

היכן להניח? ... / יהודית סולומון

היכן להניח כל הרע שמסביב?
כל הודעות – איוב, כל איזמי מלחמה,
ארסנל נורא ואימתני
של נשק יום הדין, של אויב אכזרי...
איך לסלק הרעל מסביבי,
איך לא לתת לרע לחדר אל לבי,
איך למהל בו ולו מעט תקווה...?
או שמא גדר להקים ולמנע חדירה
של כל המציאות המתעתעת,
של כל הרע, הארס, החרבן וההרס?
שמא ידבקו בחדרי לבבי,
שמא יטמאו גם נפשי,
שמא ימלאו נימים נסתרות
בתחושות יאוש, בזעם ובחרדות...

* / יובל ששון

בְּכֹל מַלְחָמָה, בְּכֹל מַלְחָמָה
יֵשׁ חַיִּיל אֶחָד שֶׁהַצְּלִים וְזָכָה
לְהִיּוֹת הַהֲרוּג הָרֵאשׁוֹן
זֶה שֶׁעָלִיו מִיַּד כּוֹלֵם אוֹמְרִים
"כִּמָּה נוֹרָא וְאִיזָה מְוֹת מִיּוֹתֵר אֶבֶל אֵין
בְּרִירָה וְכָכָה זֶה בְּמַלְחָמָה"
מִשְׁפָּטִים שֶׁמֵּהֵם לֹא מִצְּלִיחִים לְהִימָנַע
רָגַע, וְאִם לֹא הֵינּוּ עוֹשִׂים מַלְחָמָה...

גבורת הרוח / יורם יגאל

הזמן הנוכחי
אוצר עצמו לבד
מונע יצירה לא מבוקרת.

כתיבה מקרית
לא מאהבה ורגשי עליצות
כתיבה עלומה
נאלמת בשתיקה.

הכתוב מבטא
תחושות הזמן
גבורת הרוח על מצבו

את הזמן הנוכחי אבקש לא לזכור
את העבר הקרוב אבקש להצניע
את שחשתי בתוכי בתקופה האחרונה
אשמור פנימה בעצב וכאב

את השמש המאירה בעצבות נוראה
על עם פגוע כואב וחרד
לא אנסה לרשום במילים.
שקט מעצים אותי,
מקיף דממה יצירתית
מקפיאת מחשבות.

רגשות לא מילוליים
נשארים עמוק פנימה.

הוא היה / מירה שלישי

הוא היה חברותי, שנון, מצחיק.
יפה תאר ואהוב. נכנס ללב של כלם.
חבר אמת, רגיש עם לב זהב,
שר ורוקד, מפיץ שמחה ואור גדול.

הוא היה חקלאי בנשמתו,
אהב את האדמה, מרחב וטבע,
את ריח הגשם הראשון, דשא קצור.
טיולים, לצפות בזריחה ושקיעה.

אז איך זה יכול להיות,
כל בנינו האהובים, כלם יפי תאר,
לכלם לב זהב ענק, רגישים, חברי אמת,
האם כל אהובינו נלקחו, כי היו המבחרים?

לָגוֹם / יוֹרֵם סִלְבַסֵּט

בְּתוֹם גְּבִיעַ שִׁישֵׁי וְשָׁרִימְפָס מְעֵדוֹ,
כּוֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם נְטֹפוֹ אֶגְלֵי אֲרָגְמָן .

מְזַגֶּת עוֹד וְעוֹד וְהַעֲרַב הַמְתִּיק ,
צְלִילִים שֶׁל שׁוֹפָן לְטֹפוֹ וְעֵינָגוֹ .

לְמַדּוֹ בְּגִלִּיל לְחוֹלֵל נְסִים בְּאֵדוֹם
עַד שֶׁדָּם מְלַחֵמָה חֶסֶל סוֹמֵק יֵין .

שְׁתוּיִים מוֹל בְּקִבּוּק מְרוֹקֵן הַתְּבוֹנָנוֹ ,
מְלַחֵמָה אֲרוּרָה מְזַגָּה רַעַל לְשִׁנְיִים .

יונים ומלחמות/ יותם רוזנפלד

1

ולפְעָמִים יִשְׁנוּ הַפַּחַד הַזֶּה לְשִׁלּוּמָן שֶׁל
הַמְּלִים.

כֵּן, גַּם לְמַלִּים יֵשׁ גּוֹרֵל לְכַשְׁעֲצָמָן.

גַּם גּוֹרֵלָן לְרוֹב רַע וּמַר.

גַּם גּוֹרְלֵי - כְּגוֹרְלָהּ שֶׁל מִילָה קְצָרָה.

2

גַּם אֲנִי לְעֲצָמֵי פּוֹחַד. אֵין זֶה פַּחַד מְרַגֵּשׁ,
אֵין לוֹ כָּל פְּנִים.

הֵיִתְכֵן, כֶּךָ אֹמְרִים, אִם נִתֵּן הֵיָה לְחוּשׁ בּוֹ-

וּדְאִי הֵיָה נִכְנָס הַבֵּיתָה וּמְכַבֶּה אֶת הָאוֹר.

גַּם הַפַּחַד רוֹצֵה לְעֲשׂוֹת אֶהְבָּה בְּחֻשָּׁךְ.

3

גַּם לְמַלְחָמָה אֵין דִּי כַח. אֵין בָּהּ עוֹד
וּשְׁנוּתֵיהָ לֹא תוֹרְמוֹת לָהּ בְּחֵן.

גַּם לִיוֹנָה אֵין דִּי כַח. אֵין בְּכַנְפֶיהָ עוֹד

וְזוֹ מְאַסָּה לְעוֹף בְּשָׁמֵי הָאָרֶץ

וּלְחִפּוֹת לִיוֹם פְּקֻדָּה.

על מה בסוף נלחמנו? / יעל גלי

על מה בסוף נלחמנו,
בְּעֶצֶם לֹא יִדְעֵנוּ,
סָפְרוּ לָנוּ אֶהְבֵּת מוֹלָדֶת,
וְעַל הָאָרֶזֶה הַשּׂוֹאֵג, עַל הַמַּכְבִּים וְזוֹ שֶׁנֶּעֱלְמָה
לוֹ הַיָּד,
דִּיקָא בְּקֶרֶב עִם יָפוֹן,
וְדַאי לֹא יִשְׁמַחוּ לְסַפֵּר עַל אוֹדוֹת הַקֶּרֶב
בְּרַעִים .

לְקַחוּ אוֹתָנוּ לְיָד וְשֵׁם,
כְּדֵי שֶׁבְּסוֹף יִישָׁאֵר רַק שְׁמֵנוּ,
עֲבוּר אֵלּוֹ שֶׁכָּבֵר מִזְמַן נֶעֱלְמוּ מַעֲיָנֵינוּ .

בְּסִימָן קְרִיעָה / יעל דבורה בת-נוי

ומחבלים גוזרים ת'דם ש'לנו
גוזרים ת'זמן ות'קדש
מ'רפ'קים.
דם 'הודי
יעודי
מספ'רים מספ'רות
שהכל השתנה בשבת של השביעי
באוקטובר
מקול השבתות
דמעות בלי שליטה
מי שז'לט?
מלה בוערת
ואדמה פוערת ת'פה
אזעקה אזעקה,
דם מתפוצץ,
אדם מתפוצץ,
ושטן משתין עלינו ברחובות,
וזרק אותנו לעזאזל,
ועזה,
צוחקים לנו בפנים,
סוחטים ת'מיץ.
ודמעה אוכלת אותי בלי מלח,
וחדרי מתפוצצים,
גם שבת מתפוצצת לה בפנה.

ימים נעדרים,
זמן שבוי,
וחרדה בשדור חי,
בשדור חוזר,
בשגור,
בשגרה.
ואימה זורמת בעורקים,
רחובות הצער קרועים,
קרואים,
באותיות של קדוש לבנה
והלם באלם,
וארץ יוצאת מדעתה,
מדעתי,
אדמה מתאבלת,
אבק דרכים עיף,
ודמעה נכנסת למקלט,
מפלט.
והמות חי בעוטף,
מי עוטף?
והשבת של השביעי באוקטובר 2023
הלכה לעולמה,
ורק חול וחל,
מחבלים גוזרים דם כחל-לבן,
ויורקים עלינו בערבית.

* / יעל רן

על רגליו היתה שמיכת הפליז החומה
שהיתה גם היא אזכור קוצני של שמיכה
אחרת
בימים החשוכים ההם.

כפאו המתגלגל היה כבר שוכח את יכלתו
לנוע
כי אבי היה נותר בזה
כמו מרחף
בין עולמות הכאב של הונה
לעולמות הכאב שנטמנו בתוכו.

לו אבי היה בחיים ודאי היה יושב שעות
בסלון ביתנו
מול המסך המחליף את שדרניו אף לא את
תקניו
ובטח היה אומר, כמו תמיד, "צריך להכניס
להם"
ואמי היתה שואלת: "צריך צריך, אבל מין?
והשאלה היתה נותרת מיותרת באויר
כמו כאב המשפחות.

ודאי היו עולים בלבם גם זכרונות
שהדחיק עוד מימי המלחמה האימה ההיא
של חרף שבעים ושלוש
בה היה קצין קרבי
בתעלות שהמשיכו להנמיך קומת רוחו
גם שנים אחרי.

שורות שורות / יפעת גדות

כָּל חֵיל שְׁמַת מָתָה אֶתֹּו מִשְׁפָּחָה שְׁלֵמָה.
וְהִיא תִמְוֹת אֶתֹו חַיִּים שְׁלֵמִים/יפעת גדות

וְלָהֶם, וְלוֹ, הַמְדִינָה תִבְטִים
מִשְׁהוּ, דְּבַר מָה
וְאֵז תִּשְׁכַּח
וְהִיא תִשְׁלַח

אֶת הַבָּאִים בְּתוֹר
וְהִיא תִכְרִיז "הִיָּה גְבוֹר"
וְלֹא תִזְכָּר
שְׁהוּא הִיָּה

כִּי אַחֲרָיו יָבֹאוּ אַחֲרִים
שְׁיִמְלֹאוּ אֶת הַשּׁוֹרוֹת
וְשִׁשְׁבִיעוּ בְּתוֹרָם
אֶת רַעְבוֹנָה
שֶׁל הַחַיָּה

נחמת מעט / יצחק גוילי

הם אינם ,
הם הלכו מאתנו זקופים ובוטחים
לעולם צעירים ויפים.

הזמן העובר משאיר אותי מהסס,
בטוח פחות בעצב שלי,
כי אותם, השנים החולפות לא יחלישו,
אותם השנים לא יוקיעו אט אל קיר החדלון,
השיבה לא תכבש את מחלפות ראשם.

הם הלכו מקפים באהבת חברים נלהבת
וצעירה,
הבדידות לא תאכל בהם בכל פה
ומה גדול רעבונה.

בזה יש מעט נחמה.

בחוץ / מולי פלג

בְּחוּץ יֵשׁ מַלְחָמָה,
וּבְפָנַיִם צָבַע אָדָם
מִתּוֹתַי תִּאֲוָתְךָ
נִגְרַר אֶל פִּי.

בְּחוּץ יֵשׁ מַלְחָמָה,
וּבְמִמְד שֵׁל גּוֹפֶךָ
הַכֹּל עֵמִיד,
הַכֹּל מוֹפְתִי.

בּוֹאֵי נַעֲשֶׂה אֲהַבָּה,
כִּי מַלְחָמָה עוֹשִׂים אַחֲרָיִם.
בּוֹאֵי נַעֲשֶׂה אֲהַבָּה,
כִּי אֲנַחֲנוּ עֵדִין חַיִּים.

תִּשְׁעָה יִרְחִים לְאָדָם לְהִתְהַוֹת
וְרָגַע אֶחָד לְמוֹת.
בְּחוּץ יֵשׁ מַלְחָמָה
וְלֵנוּ אֵין מְרַחֵב טְעוֹת.

זיקים/ יצחק שנהב

החוף הרגוע
של חול וים.
לפתע פגוע
מדרום לשם.

מקרות הרקטות
בצבע אדום.
אז החלו היריות
פלשו למקום.

עם רסיס בראשה
התקשרה לאביה הלוחם
והשתתפו יחד בלחימה
כי "זה או אנחנו או הם"

פצועה ומטושטשת
נלקמת ופוקדת.
מתפנה אחרונה
כי כך היא חנכה.

דור גיבור / כרמית כהן

זָהוּ דוֹר שֶׁלֹּא מִכִּיר אֶת הַשְּׂכָנִים שְׁלוֹ,
עַד לְשַׁעַת מְצוּקָה.
בְּאַזְעָקָה.
דוֹר שֶׁלֹּא מִכִּיר דִּירֵי בְּנָיו
עַד שֶׁיֵּשׁ עֵנָן.
אֲנַחְנוּ דוֹר
שֶׁפּוֹגֵשׁ אֶת שְׂכָנָיו בְּחֹדֶר הַמְדַרְגּוֹת,
אוּ בְּמַקְלָט
רַק בְּעֵת חֲפוּשׁ מִפְּלֹט.
אֲנַחְנוּ דוֹר שֶׁלֹּא מִכִּיר אֶת הַשְּׂכָנִים שְׁלוֹ
עַד שֶׁהוּא מִבֵּין
שְׁזָהוּ דוֹר,
מְמַסְגֵּר בְּמוֹדַעַת אֶבֶל
וְאֵנוּ מְבִינִים
שֶׁהַשְּׂכָן בְּדוֹר
הִי גִבּוֹר.

בינתיים / דויד תומר

ובינתיים, בא אלינו הגשם, ואנחנו
עדין לא הספקנו לנגב את הדם,
את הפנים השטופות מבכי, לנגב.

נשמתינו: שדודות מחוץ לארמונותיהן,
משלכות כערמות קש בתחתיות ארץ,

בעז"ה,

חילנו עוברים חמושים מבית אל בית,
אש בוערת בלבבות, בוערת ברחובות.
אויבנו במחילות וישועתנו במרומים,

שבינתיים, מורידים עלינו גשם תמרורים.

החדר של אמא של מיטל / ליאת כהנא

זה החדר של אמא של מיטל.
אולי קשה לראות אבל היו בו סדינים יפים,
וכריות,
דברים שרקמה וציפיות
מזכרות, תמונות משפחה וריח ורדים
פינת ישיבה אם יבקרו הילדים
אולי קשה לראות,
אבל זה החדר
זו האמא

מתחת לשכבות / ליהי קורן

החיים מתגנבים לאטם
אל מתחת לכל השכבות,
משתפנים בין החריצים והסדקים.

כמעט מדי יום
אני מגיטת כוחות,
שרעידת האדמה
לא תחריד את הלב.

ובקרוב הזה המערכה מתמשכת,
השדות פרושים רחוק-רחוק.

הנצחונות הקטנים מושכים אותי הלאה,
ממלאים חלקים בדרך לשלם.

אני לא בקשתי את המלחמה הזו.

עֵטְרָה שְׁרוּיָה / איציק רייכר

עֵטְרַת הַנְּצַחֵן
כְּבֵדָה.
בְּמֵאָבֶק וְחֵרוֹן
עֲמוּסָה.
בְּשִׁכּוֹל וְעֶצְבוֹן
שְׁקוּלָה.
בְּפִתְדֵי כְּשֵׁלוֹן
שְׁרוּיָה.

ביחד ננצח / מאיר עובדיה

מי הנָהַר, בְּמַפֵּל, בְּיַחַד נוֹפְלִים
אֶל תַּחְתִּית הַתְּהוֹם.
מי הנָהַר עַד הַמַּפֵּל
זוֹרְמִים שְׁקֵטִים
לְתֵהוֹם בְּתַחְתִּית הַמַּפֵּל
רוֹעֵשִׁים מִי הַנָּהַר, בְּיַחַד נוֹפְלִים .

סליחה שיש עולם מקביל בו הכל בסדר / מארה יעבץ

לענבר היימן ז"ל

אָת הגעגוע הזה אָפְּשֶׁר לַחֲתוֹךְ וְלֶאֱכֹל, כְּמוֹ
עוֹגָה

יֵשׁ צֹהַר אֶחָד לְשׁוֹט בְּתוֹכוֹ כְּמוֹ מְנִהְרָה
בְּכַבִּישׁ רֵאשִׁי

לְצַד אַחַר בּוֹ הַטְּשֵׁטוּשׁ מוֹבִיל

אַחֲרֵי הַמּוֹת שֶׁלָּךְ אֵין מָה לַעֲשׂוֹת

לַחֲתוֹךְ יְרַקוֹת לְטֵבֵל בְּטַחֲיָנָה לְהַמְשִׁיךְ לַחֲיּוֹת
אֵין מִסְפִּיק מַחְשְׁבוֹת לְאַסֵּף בְּסֶרֶט לְכַרֵּךְ
לְאַחֲרִים

יֵשׁ יִשׁוֹת אֲנוֹכִית לֹא הַגְּיוֹנִית טוֹב לָהּ לִהְיוֹת
קִיּוֹת

לְדַבֵּר עֵבְרִית זֶה כְּמוֹ לְהַתְעוֹרֵר מִחִלּוֹם

יֵשׁ בְּבֹהַשׁ שֶׁל יְהוּדֵי בְּמוֹזָאוֹן בְּמִינְכֵן

הַשְּׂאִירוּ אוֹתָהּ בְּחֻדְרֵים הָאֲחוֹרָיִים אֲנִי
צוֹחֶקֶת כִּי מִתָּר

אֵי אֶפְשֶׁר לִישֵׁן עִם הַעֲבָדָה שֶׁבְּרִגְעֵים
הָאֲחֻרָנִים

לֹא יִדְעַת חֶפְשׁ

בְּהִירוֹת / ורדה אליעזר

שָׁמַיִם כְּחֵלִים מִתְּכַסִּים פְּסִים
פְּסִי עֵשֶׂן לִבָּן
פְּסִי עֵשֶׂן שְׁחָר
שְׁתִּי וְעָרַב לְעוֹלָם שְׁלֵא יִחְזָר.

שָׁמַיִם כְּחֵלִים מִתְּמַלְאִים פְּטָרִיזוֹת
פְּטָרִיזוֹת עֵשֶׂן לִבָּן
פְּטָרִיזוֹת עֵשֶׂן שְׁחָר
שְׁדָה קֶטֶל בְּעוֹלָם לֹא נֹאזֵר.

וּלְמִטָּה, בַּפְּנֵה, מְחַכִּים בְּדָמָה
כָּל אֱלֹה שְׁאִינָם מְבִינִים
מִי נִתֵּן לְמַפְזָרֵי הָעֵשֶׂנִים
אֶת הַזְּכוֹת לְקַחַת חַיִּים.

תקווה / מיכל שחר

התקווה היא האחרונה למות
גם היא נסדקה
מפרפרת בין ראשים ערופים
אש ומראות אימה

התקווה היא האחרונה למות
גם היא נסדקה מפרפרת
בין גזיות אדם ודם גזועת
ואורה כבה. ואין בה נשמה

ואם ישאל מלאך היכן נקברה?
זקופה שוכנת בתוך לב פועם אחדות
גיבורי מלחמה. הניצחון בוא! בוא!
היא תכלת הנשמה

אפילוג / ליאת הלפרין וספי

קברתי עוד פסת אלהים
בקצה הארץ המבטחת.
נומי אדמה,
הצללים כבד בשפולי הרף
ואני, אני יכולה לשמע עוד
את שירת הגשם,
כי גם הוא אבל על זיו העלומים.
אלה לנהר לאסף חלוקים
להניח על קבר.

חי ירח ישראל לבי באירוס פרח אדם עולמי שלום/ אירוס כליף

אלה

אבינו שבשמים אדון כל האדמה
רבון כל העולמים

אנכי הערמה מרשוף עלומת נהרות ציון
שמים מאדמים

כאירוס פרח עולמי אדם נטמרת בנשימותי
לבתולי ריח לבנת החלום
בפמוטי עדן סגול גן השמים חי הלת
גרי הבוער

כאירוס פרח אדם משלהבת ברוא אש אלת
עולמות מחולי לקנען כחל כוכב דויד
ובבר חנה אדם המדבר אפר וימות
מאספים ארץ זבת חלב ודבש חיי
והסער קדוש נטהר קדש
כורע בי עולם של אהבה
בורא בית ירח ישראל לבי
לאירוס פרח אדם
בנצח
עד
רוחות
עולמי שלום

החיל אמיץ הלב/ אנג'לה קוסטה [אלבניה]

תרגום ועריכה מאנגלית לעברית: איריס כליף

התלקחות האור פוסעת נתיבה בצהר
עולם זה,
ומלכת נעמדת בעפעפיו הנעצמים
של זה החיל הצעיר
שרוע על גב ארץ האדמה
בלוית מאור ידו האחה בלב
נושא עמו תמונת חי אהובתו
המיחלת לשובו ובאין תמורה
מזו הארץ שכוחת אל,
במקום בו בל השחר יודע את השמש
הזרוחה
על מרחב העצים הכמושים
נמלאים העורבים
בגויות מרבות של אמיץ לב הלוחמים
עד האחרון שבהם נלחם למען יפי העולם
האנושי
כשפניהם חולמים אל השלום.
התלקחות זהרורית האור צולחת הבזקה
בנתיב חלון
עולם זה
אודות לעינים הנעצמות למחצה של זה
החיל הצעיר
וכי עתה מפקיר עצמו לנעורים
ולבו מסכית לחי רוח שירת היונה:
חדל מלחמה ותחמשת חשוכה
יחי זולת השלום, בחרות חי לב עולם הדרור
האנושי

רוח רגלי האלוה/ ד"ר ג'אנג גי [סין]

תרגום ועריכה מאנגלית לעברית: איריס כליף

אלוה
הלת רוח רגלים עלומות
מושלות -
בנגיף הקורונה
לכתר
בבני האנוש כדמונים
לתוכי
בית האסורים
למען
הבל אנושיים הבל נבראים בצלם
שהדרו
ממרחב קיום מחייתם
ביד חזקתנו-
לאמר;
אשרי יצירי חיות חי עולם המשללות אשם
וחטא
אחרי ככלות הכל בתוככם עונת נשימה
ארפה מארכת ומתמשכת לפרח בקרבכם

במנהרות
חיים בלבבות דואבים
לבבות מדממים,
משפחות קרועות לגזרים

כמו פיסות של חלום שאיבד את הדרך
פצעים שלעולם לא ירפאו,
כמו זכרונות שמסרבים לדהות
סדקים שלעולם לא יתאחו,
כי במלחמה, אין מנצחים
במלחמה, כולם מפסידים
השנאה משאירה רק אפר ואובדן
אנחנו מחפשים אור בקצה האפלה
תפילה לאהבה שתבוא
לרפא את השברים ולהעניק לנו
עתיד ללא מלחמות,
ללא דמעות, ללא כאב

שיר על המלחמה/ אודליה יהודיין

להאיר את החושך באור,
לכבות את האש הבוערת
עם אהבה שמחבקת כל נשמה
מזרח תיכון חדש, חלום רחוק
שבו השנאה מתפוגגת
כמו ענן בחמסין
לא רוצים עוד מלחמות,
לא עוד אובדן של חיים
לא עוד כאבים שמצלקים את הלבבות
לא עוד שכול שמכה בעוצמה
ומשאיר אותנו כואבים,
אבלים, ריקים מאוויר
מתים פצועים נעדרים,
הותרו לפרסום
שמות שמלווים אותנו כל יום,
כצללים שאין להם מנוח
אנחנו הותשנו, נשברנו,
חיים תחת כובד האסון
חטופים וחטופות,
שנתרו במקומות זרים

אֲזַהֲרָה!!! הוֹרְאוֹת פְּרוּק וְהוֹרְכָּה
תְּמִיד מְחַבְּאוֹת בְּדֹפֵן פְּנִימִית
נֹסֶתֶרֶת (מִמְלֶץ לְבַדֵּק הֵיטֵב טָרָם
פְּנוּי הַקֶּרְטוֹן לְזָבֵל) / נָטַע לִיאוֹר
שְׁפִירָא

רַק מְלַח הַדְּמָעָה יִמַּס אֶת קֶשֶׁר הַמִּתְקָת
הַזֶּה
וְיַחֲשֹׁף אֶת הַיְסוּדוֹת מֵהֶם מְרַכְּבִים גְּבוּרִים
אֲצַבְּעוֹת פְּלֵדָה חוֹרְצוֹת שְׁבִילִי מְלוֹט בְּפִרְוָה
רְכָה
מִבֵּט חֵם קְפוּא עַל כְּתָף סִגְסֹגֶת מְבַרֵיקָה
מְאֵבֵק

תקוותנו / שוקי גוטמן

איה אנשים חיים לאחר שבעה באוקטובר?
איה ידעו לצחק
בשמחת חיים אמתית?

כל עוד לב מדמם,
אדמה יערות שורפת
והנפש עיפה ממראות
ומחפוש רגעים.

איה אנשים חיים לאחר שבעה באוקטובר?
ומה נספר לילדים:
האם כל בני האדם טובים?

פצעי הדרום טרם הגליו,
ובגליל שבים תמיד להתחלה.
זועות וצלקות לעולם לא נסלחות.

ארץ מדבריות מלחמת סיני
לה באו שורדי אינסוף
וקראו מזמורי תהלים
ולא היה לאן ללכת.

עוד תבוא האמונה השלמה
לנצנים בוקעים אלי אור,
צפורי דרור בין ענני תכלת,
בארץ מולדת תבונה ורוח.

לחיות – עוד לא אבדה תקוותנו,
לחיות – עוד לא אבדה תקוותנו.